

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΜΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΉΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;... - ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΙΔΑΝΙΚΗ ΣΥΖΥΓΟΣ;

(Τι άπαντοῦν αἱ δεσποινίδες καὶ οἱ νέοι)

ΞΗ'

ΝΗ'

Ἡ δις ΠΑΝΩΡΑΙΑ ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ (Πειραιεύς), άπαντᾶ:

«Ἀγαπητὸ «Μπουκέτο» ὡς τακτικὴ ἀναγνώστρια καὶ πιστὴ θαυμάστριά σου σπεύδω — ἂν καὶ λίγο ἀργά — ν' ἀπαντήσω στὸν ὠραῖον καὶ ἔξυπνο διαγωνισμό σου. «Τὶς ὁ ἰδανικὸς σύζυγος καὶ τὶς ὁ εὐτυχὴς γάμος».

Ἄ ν ο ι ξ ι ς. Ἐπιβόρεια στὰ κλαδιὰ ψάλλουν τὸν πρωινὸν ὕμνον στὸν Πλάστη πού τοὺς χάρισε τὴ ζωὴ. Τὰ λουλούδια χαρωπὰ γελοῦν πρὸς τὸν ὀλόχρυσον ἥλιον. Παντοῦ χαρὰ Θεοῦ.

Σὲ μιὰ ὠμορφὴ βιλλίτσα, μὲ γυῖστο ἐπιπλωμένη, ἕνα νέο ζευγάρι. Αὐτὴ μιὰ μικρὴ ἀκόμα παιδούλα, ἕνας τύπος φτιαγμένος γιὰ ν' ἀρέσει. Ἐκεῖνος, ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς τύπους ἀνδρῶν. Ἐνα θερμὸ φίλημα στὸ στόμα πού δείχνει μᾶλλον τὴν ἐκτίμησιν

καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην πού τρέφει ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον — παρὰ τὴν ἀγάπην πού τοὺς ἐνώνει. Τὸ μεσημέρι σ' ἕνα καλοστρωμένον τραπέζι — πού τὸ πλημμυρίζει ἡ εὐτυχία — ἐκεῖνη γεμάτη χαρὰ τὸν κάνει νὰ ξεχνᾷ τὶς σκοτούρες τῆς δουλειᾶς του. Τὸ γέλιο τῆς, τὰ χᾶδια τῆς, τὰ φιλιὰ τῆς καὶ τὸ σπουδαιότερον ὁ καλὸς τρόπος τῆς (ἴσως ἀργότερα καὶ ἕνας χαριτωμένος παχουλὸς μπεμπῆς) τὸν κάνουν νὰ ξεχνᾷ κάθε τι δυσάρεστο πού βασανίζει τὸ μυαλό του...

Κ' ὕστερα ἀπὸ κάμποσα χρόνια σὲ μιὰ ὁμοία βιλλίτσα ἡ ἴδια σκηνή, ἀλλὰ μὲ ἄλλους πρωταγωνιστάς, ἐνῶ στὸ βάθος ἕνα ἀσπρόμαλλο πλέον ζευγάρι παρακολουθεῖ ὡς θεατῆς τὴν συνέχεια τῆς ταινίας πού εἶνε παρμένει ἀπὸ τὴν ζωὴ του. Νὰ πῶς φαντάζομαι τὴν πραγματικὴ εὐτυχία «Μπουκετάκι» μου. Ἴσως ἡ ἰδέες μου φανοῦν ὑπερβολικὴς ἢ ὄνειρο θερινῆς νυκτός. Γιὰ μένα ὅμως ὁ ἰδανικὸς σύζυγος θὰ εἶνε ἐκεῖνος πού θ' ἀγαπήσω μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς παιδιᾶστικῆς καρδιάς μου, ἀδιαφορῶντας ἐὰν εἶνε μελαχροινὸς ἢ ξανθός. Μήπως, σὲ παρακαλῶ, ὅταν ὁ μικρὸς γυῖος τῆς Ἀφροδίτης ἐτοιμάζεται νὰ πληγῶσιν μὲ τὸν αἰχμηρὸν τοῦ θέλος τὸ θῦμα του κυττάζει ἐὰν αὐτὸ εἶνε μελαχροινὸ ἢ ξανθό; Θέβαια ὄχι. Ὅσο γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ γάμου, αὐτὴ, κατὰ τὴν ἰδέαν μου, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν γυναῖκα — καὶ ἀπὸ τὸν ἄνδρα θέβαια — ἀλλὰ ἡ γυναῖκα εἶνε πίσω ἀπὸ ἐκεῖνη πού μὲ τὴν στάσιν τῆς καὶ ἰδίως μὲ τὴν καλὴ συμπεριφορὰ τῆς θὰ κἀν τὸν ἄνδρα νὰ τὴν λαχταρᾷ πάντα καὶ νὰ μὴ τὴν βυρεθῆ ποτέ».

* * *

Ἡ δις Α. Α. ΤΑΛΙΑ (Ζάκυνθος) γράφει:

«Ἐγὼ τὸν σύζυγόν μου τὸν θέλω νὰ εἶνε συμπαθητικὸς, ἐργατικὸς, καλὸς καὶ νὰ ἔχη θερμὴν καρδιά. Ὅσον γιὰ τὸν γάμον ὁ εὐτυχέστερος εἶνε ἐκεῖνος πού οἱ δύο σύζυγοι συνεννοοῦνται θαυμάσια μεταξύ των».

* * *

Ἡ δις Α. Β. (Σιάτιστα) ἀπαντᾶ:

«Εὐτυχισμένος εἶνε ὁ γάμος μίαν ἀπελπισμένην πού κερδίζει μὲ αὐτὸν καὶ τὴν εὐτυχία».

* * *

Ἡ δις ΖΩΗ ΤΣΑΜΙΧΑ (Ἀργίριον) ἀπαντᾶ:

«Ἐμφορὴ εὐγένεια, καλωσύνη, λίγη μόρφωσις, σχετικὴ ὕλικὴ ἀνεξαρτησία, καρδιά πού δὲν τὴν ἀγγίξαν καὶ δὲν τὴν ἔχουν ἐκφυλίσαι ἀμφίβολοις ἡδονῆς. Πολλὴ ἀγάπη σ' ἕνα κανονικὸ σφιχτοδεμένο ἀνδρικό κορμὶ καὶ ποιά κοπέλλα δὲν θὰ τὸ ἤθελε; Ἐνα ἴσχυον νοικοκυρεμένο σπιτάκι, πού μέσα νὰ βασιλεύῃ ἡ ἁρμονία, ἡ ἀγάπη, μιὰ ἀγάπη πού νὰ μεγαλώνῃ σιγά, μὰ σταθερὰ, μαζὺ μὲ τὴν ἐκτίμησιν πού θὰ μᾶς ἐμπνέῃ τὸ πρόσωπο πού ἀγαπᾶμε καὶ νὰ ἡ εὐτυχία ἡ ἀτέλειωτη».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: ἄλλαι ἀπαντήσεις.

Ὁ κ. ΑΝΤΩΝΗΣ ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ (Μεσσηνία) μᾶς γράφει:

«Ἀγαπητὴ «Οικογένεια». Ὁ λόγος πού παντρεύομαστέ εἶνε νὰ ἱκανοποιήσωμε τὶς ἀνάγκες μᾶς. Ἀλλὰ ἡ σπουδαιότερη ἀπ' ὅλες τὶς ἀνάγκες εἶνε ἡ ἠθικὴ. Ἡ ἠθικὴ ἀνάγκη εἶνε ἐκεῖνη πού αἰσθάνεται κάθε ψυχὴ ν' ἀγαπήσῃ καὶ ν' ἀγαπηθῆ. Γι' αὐτὸ θὰ ἀκούσετε ἀπὸ τὸν καθέναν νὰ σᾶς λέγῃ: «Θέλω ν' ἀγαπήσω καὶ νὰ μὲ ἀγαπήσουν» κ' ἂν δὲν τὸ ποῦν τὰ χεῖλη του αὐτό, τὸ λέει ἡ καρδιά του. Γι' αὐτὸ ὅλα τὰ ὄνειρά μου ἀπὸ τότε πού ἄρχισα νὰ νοιώθω τὸν ἑαυτό μου σ' ἕνα καὶ μόνον ἀποβλέπων, νὰ βρῶ μιὰ γυναῖκα πού νὰ μ' ἀγαπήσῃ καὶ νὰ τὴν ἀγαπήσω. Ὡ, ὠραία καὶ γλυκὰ ὄνειρα, μεθυστικά. ὄνειρα πού βυθίζετε εἰς ἕκστασιν κ'

ἀνεβάζετε σὲ οὐρανοὺς εὐτυχίας καὶ σὲ παραδείσους ὑπερκοσμίων ἀπολαύσεων! Καὶ ὅμως ἡ ἀγάπη σοῦ λέγουν μερικοὶ, εἶνε ὄνειρο, φαντασιοπληξία. Ὁχι, ὄχι. Ὅπως τὸ σῶμα τρέφεται μὲ τὸ ψωμί κ' ὁ νοῦς μὲ τὴν γνῶσιν, ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ τρέφεται καὶ ζῆ μὲ τὴν ἀγάπην. Ὅπως τὸ σῶμα τὸ ζῆ ἡ ψυχὴ καὶ χωρὶς τῆς ψυχῆ νεκροῦται, ἔτσι καὶ τὴν ψυχὴν τὴν ζῆ ἡ ἀγάπη καὶ χωρὶς τὴν ἀγάπην ἡ ψυχὴ εἶνε νεκρὴ. Ἡ ἀγάπη λοιπὸν εἶνε ἡ ψυχὴ τῆς ψυχῆς μᾶς καὶ ἡ ζωὴ τῆς ζωῆς μᾶς. Ἀλλὰ ὅπως δὲν μποροῦν νὰ νοιώσουν τὴν πείναν καὶ τὴν δίψαν ὅσοι δὲν ἐπεινάσαν καὶ ἐδίψασαν ποτέ τους, ἔτσι καὶ τὴν ἀγάπην δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν παραστήσῃ οὔτε νὰ τὴν καταλάβῃ ὅσοι δὲν τὴν ἠσθάνθησαν. Ἡ ἀγάπη εἶνε τὰ χρυσὰ κλειδιά μὲ τὰ

ὅποια θ' ἀνοίξομε καὶ θὰ μποῦμε μέσα στὸ μαγικὸ παλάτι τῆς ὄνειρευμένης εὐτυχίας. Μόνον ἡ ὠμορφὴ θαρκούλα τῆς ἀγάπης θὰ μᾶς φέρῃ στὸ λιμανάκι τῆς χαρᾶς. Ἀχ, ἀγάπη μάγισσα, πού μὲ τὸ μαγικὸ ραβδί σου μεταβάλλεις τὸν γάμον σ' ἕνα περιθόλι μὲ τέτοια λουλούδια κ' εὐωδίες, μὲ τέτοιους χαρῆς κ' ὠμορφιῆς πού οὔτε στὰ παραμύθια δὲν τὶς ἔχομε ἀκουσμένες, πού οὔτε στ' ὄνειρό μας δὲν τὶς ἔχομε ἰδωμένες. Ἀγάπη πού μᾶς μεταμορφώνει σὲ θεῖους ἀνθρώπους, σὲ ἐπιγείους ἀγγέλους, πού κατεβάζεις τὸν οὐρανὸ κάτω στὴ γῆ καὶ φέρνεις τὸν παράδεισον μέσα στὸ σπιτί μας, πού κάνεις τὴ ζωὴ μᾶς ἕνα πανηγύρι καὶ τὴν συμβίωσίν μας μέλι-γάλα. Σ' ἕνα ἀντρόγυνο τὴν ἔνωσιν τὴν ἱερὴν καὶ τὸν ἄλυτον δεσμὸν τῆς ζωῆς τὸν δίνει ἡ ἀγάπη. Καὶ ὅταν δύο σύζυγοι εἶνε ἀγαπημένοι τί τοὺς μέλει γιὰ τὸν ἔξω κόσμον, γιὰ τὰ γλέντια του καὶ γιὰ τὶς τρέλλες του; Ὅ,τι τοὺς χρειάζεται κ' ὅ,τι θὰ μπορούσαν νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὴν θεῖαν Πρόνοιαν γιὰ τὴν εὐτυχία τους τὸ ἔχουν μαζὺ τους θησαυροὺς ἀναφαίρετους διπλοκλειδωμένους στὶς καρδιῆς τους, τὴν ὁμόνοιαν, τὴν εἰρήνην, τὴν ἁρμονίαν, τὴν ἐκτίμησιν, τὸ σεβασμὸν, τὴν ἀμοιβαίαν ἐμπιστοσύνην, τὴν χωρὶς ὄρια καὶ τὶς κοινὰ σκέψεις πού συμπέπτουν σὰν νὰ προηγήθῃ κάποια σιωπηλὴ συνεννόησις τῶν ψυχῶν των. Ἡ στοργή, ἡ τρυφερότης, ἡ καλωσύνη, ἡ ἀφοσίωσις, νὰ ποιά εἶνε τὰ γλέντια

καὶ ἡ γιορτὴς οἱ ἀληθινῆς πού μπροστὰ τους τὰ γλέντια τῶν πόλεων καὶ ἡ γιορτὴς τοῦ κόσμου εἶνε παρωδία. Ἡ ἀγάπη εἶνε ἡ πραγματικὴ εὐτυχία, ἡ ὑπερκόσμιος χαρὴς, ἡ οὐράνιος ἡδονὴς, ἡ παραδείσιος τέρψις καὶ διασκεδάσις καὶ ψυχαγωγίαις καὶ ἀπολαύσεις. Νὰ ποιά εἶνε ἡ ἰδανικὴ μου σύζυγος πού θὰ μὲ κάμῃ εὐτυχισμένον: αὐτὴ πού θὰ μ' ἀγαπήσῃ καὶ θὰ τὴν ἀγαπήσω».

Ὁ κ. ΠΑΝ. ΒΡΑΝΑΣ (Κέρκυρα) γράφει:

«Θέλω τὴν σύζυγόν μου νόστιμη, ἂν ὄχι ὠραία. Τὴν θέλω ἀφωσιωμένη. Τὸ σπιτί τῆς νὰ εἶνε γι' αὐτὴ ἐκκλησία, μέσα στὴν ὅποια θὰ ἱερουργῆ».

Τὰ παιδιὰ τῆς νὰ εἶνε ὁ μέγας τῆς ζωῆς τῆς σκοπός».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ἄλλαι ἀπαντήσεις.